

פרק ש' ל

במד"ר (פ' י"ז) כך פתח ר' תנחותם א' וכור' לך אוכל בשמה לחמרק ושותה
בלב טוב יינר, להזכיר זה חלה יינר אלו הנסיכות
כי כבר דצחה אלרים את מעשיך זו הכנסות
ישראל לארכך. נראה דנהנה כבר אמרנו [לעילן]
בשנת תרע"ב מאמר ג' שהטא המרגלים
ועונשם ה'י, בעין החטא היה שני וחורבנו בעזון
שנתה הנם שבייאר מהר' שבאשר מקדש שנין
עמדו בזלות בנסת ישראל וע"כ מפאת חטא
שנתה הנם ונפרדו לבב ישראל וזה מזה עשה
פגם בכנסת ישראל נחרב הבית. וכן גם אונ'
נאמר שהטא המרגלים פגם בכנסת ישראל,
שהרי ארץ ישראל היא המאחת את כל
ישראל והם לא רצו לכלת לארכץ ישראל
ובחרו לשבת במדבר בלתי התאזרות, וזה
פגמו בכנסת ישראל, וכמו בחורבן בית שני
נפערו ישראל לכל רוח ופיה נסוף על צורת
החורבן, כן כתיב בחטא המרגלים עונש כופול
(תהלים ק"ז) והוא ידו להם להפיל אותם
במדבר ולהophage ורעם בגויים ולזרותם בארצות:
ויש לי עוד להזכיר דבריהם. דנהנה מצד הדעת
והשכל כל איש ואיש בפני עצמו אמרם
זל אין דעתן של בני אדם שווות, ואפי'
בכונת המצאות לאו כל אפיק שווין וכל איש
מוראה בכל מצואה טעם לשבח לפ' ערכו ומהותו
וכענין שבוזה'ק (ח"א ק"ג:) נודע בשעריטים
בעלה כל חד לפטום מה דמשער בלבד, ארך
בעשי' כל ישראל שווין שכולם מניחין תפילין
בסוגנון אחד וכדומה, וע"כ מפאת העשי' כל
ישראל שווין והעשה' היה המאחת את כל
בראשית יישרא'ל כמו'ש הרמבי'ן (בראשית כ"י)

ובן יש לומר במציאות הלה שהיא מפתח קיבוץ
קורוטי הסולט ושיורויה מעיטה שהוא
עומד כדי עיסת' המדבר עומר גלגולות
שמורה על הכח הכללי שבכל גלגולות וגלגולות
וכז' זכו מפתח השובטים הגודלה ובירית
הלב, וזה שדרק בתדרא"ר וקרם אונון
הענינים היוו שלא מצאו שוב בעצם עוד שום
עליה אלא כמו עני מודוכא שאן בו בלתי אם
גויתו ואדמותו:

ט. ומעתה יובן, שה הר' נחמה וריציו טוב
ישראל, שבכנסת ישראל פגמו, וזה
עצמו, תיכון מחמת התעוררות הכח הכללי
שבכל פרט ופרט, ומהミת זה עצמן יוכו אה"כ
ליכנס לארץ:

ו. מן הפרשה זו יכול כל איש לקחת
התעוררות לעצמו, אף' כשהוא עבינו
בתכליות הרוחוק, ומכך רgel ועד ראש אין בו
מתום אל יאמור נאש, אדראה יעורר ברקבי
את רגש הנקודה הפנימית שבו ובה הכח
ה**נקודה** ויהי מסתיע בכח הכללי לשוב
ולאור באור החמים. והנה שבת מוסgal
לזה ביותר, באשר הוא יומא ונשתח
הנקודה הפנימית, הוא זמן התעוררות הנקודה
הפנימית, וביותר בסעודה שלישית נחלת
יעקב מובהר שבאות, נקרה בריה התכוון
בתכליות הפנימית, צרך כל איש לעורר את
החפי והרצון שנבקודה הפנימית שבלב, וזה
נקרה רעו אדריעון, והזמן מוסgal לזה ומסייע
ופותח שער לדופקי בתשובה:

הר האמור ואל כל שכנויהם קניין וקנויי
וקדמוני, וככארה איבנו מובן שהרי ישראל
לא ירשו אלא זו אמות וגו' אלו נשארו לעתיד.
אך להניל מובן היטב דקניינו קניין וקדמוני
פרשי' (פ' דברים) שהם עמו ומאוב ועשיר
באים מכח הירושה מאע"ה, ע"ש, וכ'ז הוא
לאחר חטא המרגלים שיישראל ירשו את הארץ
רק מכח ירושת האבות, ע"כ יש לקניינו וקנויי
וקדמוני זכות מה מכח ירושה, אבל אם לא
40 שלחו המרגלים הי' נחשב כמו שאברהם
עודנו בחיים חייתו וישראל הם בעצםם
נחשבים אברהם והוא כוין בארץ מכח עצם לא
מכח ירושה, ע"כ לא היו יורשין ג' האומות
אלו כלל. וזה עוד שפנוי טעם זה יירשו
לעתיד את ג' האומות האלמי שהרי או יתعلו
ישראל למדרגה גבוהה מאד ואו שוב יחשב
שאברהם הוא בחיים ולא יירשו הארץ מכח
ירושה, ע"כ ירשו גם את קניינו קניין וקדמוני.
ולפי האמור יש לימוד גם לאדם הפרטני שהרי
26 כל המנויות והמצירות שיש לאדם שרשים
בקילפת עשו וישמעאל קו ימין וקו שמאל,
והנה מה שכתבם בכ' גדול הוא מלחמת שיש
 להם אהיזה באברהם ויצחק, ואם האדם עשה
בתמימות ומשליך את נפשו מנגד לעשות
רצון קונו ואינו וושב השבונות רבעים אשר
חישבו ב'נ"א או מתעוררת בו הארה מהאבות
בעצם ולא מכח ירושה, והוא אין בחותע עשו
וישמעאל שליטה עליו ב'נ"ל:

במד"ר (פ' ט"ז) ר"א הגדול פתח יש החיזר
ובבל ציון ודבר אלקלינו יקום לעולום
מלחה"ד למלך שיחיל"ו אהוב ו"אל בא לך עמי
ואני גותן לך מונגה-מות, אמר המלך לבנו
של אהובו אעפ"י שמת אהבך אני חזר ביי
במתנה כ"ז המלך זה מ"ה הקב"ה והאותה
זה אברהם, אל הקב"ה בוא לך עמי שנא'
לק לך מארצך וגוי התנה עמו שנתוון לו
במתנה ארץ בנגע, מת אברהם אמר הקב"ה
אעפ"י שמת אהבך אני נני חזר ביי זו"ש
ודבר אלקלינו יקום לעולום, ע"כ, והוא פלאי
איך ס"ד שיחזר בו הלא מפורש שנתנה
הארץ לו ולזרעו אחריו, ועוד הלא בתנאי זה
הוציאו אותם ממצרים להעלותם אל ארץ זבת
הלבן ורבש, ומה הי' ציריך המדרש להביא
המשל, ומה שייכוחו לכאה, וכ"ק אמרו ר' זכליה
וזכליה אמר כי כל זמן שהיתה נמצאת אצל
ישראל מدت התמימות מדתו של שאע"ה
שקיבל מאמר לך לך אל הארץ אשר יצא
בהתמימות ולא של אלא أنها ילך הי' נקרא שעוז
אברהם קיים, ועתה שאמרו ונשכח אנסים
לפנינו וב廣告 מدت התמימות נחשב שמת
אברהם, והי' ס"ד לחזור במתנה כי המתנה
לא היהתה רק כשייהו ישראל בתמימות, ע"ז
אמר הקב"ה אני נני חזר ביי, זו"ש ודבר אלקלינו
וגו', עצהדה"ק. ויראה לי שזו היא שיטתא
בספרי והובא ברש"י (פ' דברים) ובווא אל

ה) שנקראו משפט אלקי הארץ, ובובודה לישב
במדבר על התורה והובודה כמו שכתבנו
במאמרם הקודמים, הנה פגמו בעשי' שלא
עשו אותה לעיקר, וזה ה' פגם בכנסי', ע"כ
ה' העונש מדה לורותם בארכות כנ"ל:
והנה בתדבair (פ' כ"ט) באותה שעה אמר
הקב"ה למשה לך ומרצה את אותו
הענין שכבר יצא לכם מעליים אמר משה
לפני רבי' ע' במארצך אותן אל הקב"ה
לך ומרצת אותם בד"ת וכו' פרשה נסכים:
וכבר ביאר כי אבינו אדרומיר זצלה"ה בספרו
אגלי טל שקרקע עצמה אין בה דין אידול
קרקע. אך בדבר אחד יש בהם התבדות בצד
מה שבשוניים יש כח התכללות. שכח האmittah
מהארץ איננו בכפרתי. שהרי בארץ זו עצמה
זורעין בה הרים חטמי ולמהר מן אחר ומיניהם
ממינים שונים. וכח הэмיטה הוא כח מסוות
לכלום. וע"כ באיזור שיש בהם כח התכללות
הו טעוני נסכים ממתן תורה ואילך ישישראל
ונשיגנוఆ מעת ציבור. שהרי התורה לא ניתנת
לחודים. ובמדרש שורה אחד מהתעמים שלא
נתנה לאבות. ואיתא נמי במדרש (דב"ר פ"ז)
איילו היו ישראל חסרים אפי' אדם אחד לא
היי מקבלים את התורה. כי התורה אינה רק
לכל הכלול. וע"כ במתן תורה שהשיגון ישראל
מעלה זו ע"כ הצריכה התורה נסכים לקרבן
齊יבור. שהרי יש בהן התבדות בצד מה
וממילא מביאן תוספת מעלה גם בהקלים
הנומאים שבדם. כמו שונש הבהמה מביאה
ו, חולת ליתר חקליק האדם. כן נמי מביאן הנסכים
חוולת ליתר חקליק האדם קמנוכים. אך כ"ז

במד"ר (פ' י"ז) כי תבואו אל ארץ מושבותיכם, כך פתח ר' תנומא בר באא' זאת הפרשה של נסכים וכו' ומכאן ואילך והי' באכלכם מלחת הארץ וכו' הרי חלה למטה ונסכים למלעל וכו' אככל בשמה לחמק וז פרשת חלה ושתה בלב טוב יינן זו פרשנות נסכים. והנה כבר אמרנו [לעיל' בשנתה תרע"ב מאמר ג'] שני החטאיהם שהיו ביד ישראל חטא העגל וחטא המרגלים היו דמיין לחטא של חורבן בית ראשון וחטא של חורבן בית שני, ע"ש בארכיות. וידועים דברי המדרש (שם"ר ס"ו פ' כ"ח) שני כוסות מוגתם בסיני געשה ונשמעו שברותם געשה ע"י חטא העגל הזהרו בנשמע. יש לומר כי חטא המרגלים שפגמו בכנסית ישראל, כמו שאמרנו בשנים הקודמות, הוא שבירת כוס השני נשמע כבוזות"ק (ח"ג ק"ת): שמיעת בראי שמטה תלייא ע"י"ש שכח דשמיעת היא בכנס"י, אך מלחמת תשובתם הגדולה ברכבי ובMISSIRAH הנפש אף שלא נתקבלה תשובתם שהי' גור דין שיש עמו שבועה, מ"מ התשובה והדמעות לא הלו לאיובו, וניתנו להם שתי פרשיות אלו נסכים וחלתה שחן מקבילות נגד שתי המועלות עשי' ושמיעת שאבדו, נסכים שאין בהם הנפש והרונית אלא היזמת מתיחסים ביותר לעשי', והוא נזכר את הכהות הנמנוכים שבאים נמי להשי' כמו שהגדנו כבר, והוא תיקון לחטא העגל שאבדו בשביבו. געשה, ופרשת חלה שהיא מלחמת קיבוץ קרטפי סולת היא תיקון לחטא הפגיעה בכנסית ישראל שאבדו בשביבו בנשמע, והוא נינו שניתן לישראל כח להתחילה מחדש ולתקן את אשר פגמו מכבר, אף שהימים הראשונים יפלו שהי' גור דין שיש עמו שבועה:

וממוצא הדברים שהוא לא לימוד לכל אדם שבבל תאייש אף בעברות שנאמר עליוון שאין להן תקנה בתשובה, הוא יעשה את שלו, והתשובה תביאנו להתחילה מחדש כך שנתגיר וכקתן שנולד ויזכה להאמר לו (תהלים ב') בני אתה אני היומם ילתיך:

וישכימו בוקר ויעלו אל ראש ההר וגוי כי עד הבוקר, ובוקר הדבר למה לא נתקבלה תשובתם אחריו אשר התודו ואמרו חטאנו. ונראה דהנה כתיב בשעת הקקללה ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בליליה ההוא. ובמד"ר (פ' ט"ז) זה שאמיר הכתוב נתנה עלי בקהל על כן שנאתה, הפירוש דהנה ישראל בעצםם הם קדושים וטהורים וכל דהנה כבבם ביתר רוחניתם והנה ידו שחקול מוצאות הפה, ואך זה דומה לבגד לבן שנתכלך, וע"כ עיי' תשובה מעבירין את הכתם, מה גם ע"י בכ"י שהדמות יורות מן המוח נקראות מים טהורם שמרחיצין כל טינוף וכל לבולוך, ונשארין לבנים ונוקים, אך אם הפגם בעצם שנטקללה הפנימיות חי' אין תקנה בשטיפה, והנה ידו שחקול ייצא מהבל הלם טרם צתחלק בתמשה הרוי שתקלול הי' בפנימיות. וע"כ שנאתה עלי בקהל ע"כ שנאתה, כי כל עוד שהפנימיות לא נתקללה לא שייך לומר לשוננה, וע"כ לא הי' בכך התשובה לתיקן ולא בדמיות לרוחן את הפגם אף כי שעריו דמיות לא בגנו, אבל באשר הם פגמו בפנימיות וגם בכו בכ"י של חנן ע"כ פגמו בשעריו דמיות. וע"כ כתיב במשנה תורה ותשבו ותבכו לפני ה' ולא שמע ה' בקהלם, הנה לא הוועילו לא קול ולא דמעות, והטעם משום שפגמו במקום שהם ממש בא לעולם התקיקן וע"כ לא נתקבלה תשובתם, והם באשר היו דור דעה הבינו מה שפגמו ושמחלם אנושה ואיינה ניתנת להרפאה, ע"כ המתו עדר הבוקר שעשו זמן החסדים בוקר דאברהם, אולי יעורו חסיד חנן ליתן להם מתנת חנן אעפ"י שאינם כדי, וזה כי חטאנו והוא מלשון (מלכים א') והיתהiani ושלמה בני חטאיהם שפירושו חסרים, והינו שהרגשו שמעתה הם חסרים מכל כי אבדו כל מעלהם. שמעלתם היא פנימיות ועתה אבדו הפנימיות, ע"כ בקשו מאוצר מתנת חנן, אך לא הוועיל שהי' גור דין שיש עמו שבועה:

ב. מילא ג. ג. י. ז.

ג. ג. ז. ו.

עוד שעניירותם של הבדיקות היא כל לדבוקות והאהבה שבין לנוטן להמקבל, וולות זה מה יתרון בכל העשור שמנה מהבל יהוד ואנן הצדקים להוטים אחר ההבל, וכל הבשורה הטובה של העשיריות לאברהם הייתה רק הדבקות והאהבה שהעשיריות היא לבוש להם, ומובן אשר רוכש סודם שהתחווה מסט"א אין בו עניין זה ועוד יכול לקלקל את העשירות שלו מהשי". וע"כ בזכות שאמר אם מחות שראה יראת לא יכול לקלקל את האהבה וכן בגין לחוט של תכלת, וממוצא דבר שתכלת היא יראת שלא תקלקל את האהבה, ע"כ מזויה להקדים לבן שהוא אהבה שהיא היא המולידה:

את יראת:

ה. ג. ז. ו.

הרוי ע"ז יפסק החיבור והוא שוטה המאנך מה שנוטנים לו, והנה יראת שמים כ"ל היא מdot' יצח, אך הראת שלא יאבט את הדבקות היא נצחת מכך האהבה והדבקותומי שהוא אהוב ביותר יש לו יראת זו בירור, והיא מדתו של אברהם. ובוגדמא זו היל טומו של אבא"ה שלא רצה ליקח מרכוש מלך סודם אף שעמ"י הדין המציל מן הנגר ומזה הגיס הרוי אלו שלו מ"מ אמר אברהם (בראשית י"ד) ולא תאמר אני העשרת את אברהם פרשי' שהקב"ה הבטיחני לעשוני, ואך שכבר hei' עשר מבעלדי וזה נתקדים מה שהשי' אמר לעשרה מ"מ לא רצה לצרף לעשרה שלו את רוכש סודם, והינו מושם שהועוש הבא לו מהשי' הוא רק טוב וברכבת ה' היא תעשיר ולא יוסיף עצבל עמה, וידוע שעצב הוא מסט"א ואין לה שום אפשרות ברכבת ה', אבל רוכש סודם שהתחווותו הייתה מסט"א בודאי יש בו עדרין אהזיה לסת"א, וא"כ באמצעותך נרוכש סודם תה' להסת"א אהזיה בצד מה גם ברוכשו, ע"כ לא וצחה לקלבול. מה גם עידוע

יש להתבונן במצוות ציצית, שלבן ותכלת איתא בספרים שם אהבה ויראה, וידוע שציריך להקדים יראה והוא השער לה' צדיקים יבואו בו, ולמה המצוה להקדים לבן חכלת. ונראה דהנה אמרו זיל (חוילין פ"ח סעיב"ב) בשבר שאמיר אברהם אם מחות זכו בינוי חולות של חכלת. ביאור הדברים. דהנה ידוע שמדתו של אברהם היא אהבה ומדתו של יצחק היא יראת ס"כ (בראשית ל"א) ופה יצחק היל, וא"כ לכאורה היל צריך להיות לבן בוכחות של אברהם ותכלת בוכחות של יצחק, ולמה אמרו זיל יצחק היא יראת אברהם אהובי ומדתו נמי בוכחות של אברהם. אך אית יראת ואית יראת. יש יראת שהיא מתחמת דאייה רבל ושליט, וזה נקראת יראת שמים. וכך ששמיית בשם כ"ק אדמור"ר הר"ם וצלה"ה מגור פירוש וראת שמים כמו שמים שעדמו מגערת. לא מתחמת תקות שכיר ויראה עונש, ודרכ"ה. ויש יראת שלא יאבט כל הונו והוא הדבקות והחיבור שיש בין בין קונה. שודאי אם עושה מעשים בלתי נרצים להש"